

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

หากจะเปรียบเทียบแข่งขันกีฬากับการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม ผู้เล่นกีฬา ก็เปรียบเสมือนบุคคลในสังคม ซึ่งย่อมมีบทบาทและสถานภาพแตกต่างกันไป กติกาการแข่งขันก็เสมือนกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในสังคม ผู้ที่จะมาเป็นกรรมการตัดสิน ในการดำเนินชีวิตของบุคคลให้เป็นไปตามกฎระเบียบของสังคมก็คือ ตำรวจ ดังนั้นบุคคลในสังคมจึงคาดหวังบทบาทของตำรวจไว้ว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถและมีความประพฤติที่ดี พอจะให้ความยุติธรรมแก่เขาได้ (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2528 : 10)

ในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นนั้น จำเป็นต้องพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ไปพร้อม ๆ กัน ในทุก ๆ ด้าน อย่างสอดคล้องต้องกัน จึงจะทำให้การพัฒนาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ข้าราชการตำรวจแม้จะไม่มีหน้าที่โดยตรงต่อการพัฒนาประเทศ แต่การปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจในฐานะกลไกของรัฐย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง ดังจะพิจารณาได้จากอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย 4 ประการคือ (กรมตำรวจ, 2527 : 1)

1. การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในและภายนอกเพื่อประโยชน์ของประชาชน
2. การรักษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางอาญา
3. การบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน
4. การดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ

นอกจากจะมีหน้าที่ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ข้าราชการตำรวจยังปฏิบัติหน้าที่พิเศษอีก เช่น ในยามสงครามข้าราชการตำรวจจะต้องปฏิบัติหน้าที่ตำรวจสนามทำการรบ ต่อสู้ข้าศึก ทำหน้าที่คุ้มครองและอารักขาบุคคลสำคัญตลอดจนหน้าที่ด้านธุรการและงานพิเศษอื่น ๆ แล้วแต่โอกาสและความจำเป็นนอกเหนือจากงานปกติโดยทั่วไป (กมล ห้วยหงษ์ทอง, 2535 : 1)

จากอำนาจหน้าที่ของตำรวจดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น อาชีพตำรวจจึงนับได้ว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ประกอบกับการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจนั้นจะต้องมีความใกล้ชิดและต้องติดต่อสัมพันธ์กับประชาชนอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นผู้ที่ประกอบอาชีพตำรวจจึงจำเป็น อย่างยิ่งต้องเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม เช่น ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีความเที่ยงธรรม

อ่อนน้อมถ่อมตนมีกิริยาจากที่สุภาพ มีความสำนึกในหน้าที่ เป็นต้น หากได้ประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ เป็นเวลานาน เกิดความรู้ความเข้าใจจนเป็นอุปนิสัย ก็แสดงว่าตำรวจผู้นั้นเป็น ผู้มีคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งจะเป็นลักษณะคุณงามความดีประจำใจที่จะก่อให้เกิดคุณค่าดังนี้ (กรมตำรวจ, 2539 : 152)

1. เป็นที่ต้องการของสังคม เพราะเป็นที่พึ่งพาอาศัยของประชาชนได้
2. สังคมให้เกียรติยกย่อง มีศักดิ์ศรีเพราะสังคมต้องการคนดี
3. เป็นที่วางใจของประชาชน ประชาชนจะให้ความเคารพเลื่อมใสศรัทธา ทำให้การบริหารงานของรัฐบาลดำเนินไปได้ด้วยดี เพราะประชาชนให้ความร่วมมือ
4. งานในหน้าที่มีประสิทธิภาพ เพราะผู้มีคุณธรรมประจำใจ ย่อมเป็นผู้มี จริยธรรม ในการปฏิบัติหน้าที่สูงกว่าบุคคลอื่น ไม่ละวางเสียแต่กลางคัน แต่จะมุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จตามหน้าที่
5. เป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานยินดีในการทำงานร่วมกัน เพราะผู้มีคุณธรรมย่อมมีความรับผิดชอบในการทำงาน มีความสำนึกในหน้าที่
6. เป็นที่รักใคร่เชื่อถือของผู้บังคับบัญชา เพราะผู้มีคุณธรรมย่อมมีความกล้าหาญ ในการรับผิดชอบมีความเที่ยงธรรมในการปกครองบังคับบัญชา
7. มีความคิดสร้างสรรค์ เพราะการเป็นผู้มีคุณธรรม จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในด้านนั้นอย่างแจ่มแจ้งเป็นเหตุเป็นผล มีความกล้าหาญในการกระทำ แม้ว่าเป็นงานที่ริเริ่มแปลกใหม่ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นการทำมาดี ก็จะต้องทำงานเสร็จตามหน้าที่
8. มุ่งสร้างความสุขสงบสุขในท้องที่ เพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีมีความสุขในชีวิตและทรัพย์สินประกอบอาชีพด้วยความสุจริต ดำรงตนอย่างเรียบง่าย มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย มีเสรีภาพ สันติสุข ได้รับการคุ้มครองดูแลให้สามารถสร้างความ มั่นคงให้กับครอบครัว และประเทศชาติได้

แต่ด้วยสภาพบ้านเมืองในปัจจุบัน ประกอบกับสังคมที่แปรเปลี่ยนไป ภาพพจน์ของ ตำรวจไทยในทางเลื่อมเสียดูเหมือนจะปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง นายชวน หลีกภัย อดีตนายกรัฐมนตรีได้กล่าวไว้ในปาฐกถาพิเศษ เรื่อง “ บทบาทของตำรวจในยุคประชาธิปไตย ” เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2537 มีใจความบางตอนว่า “ การทำงานของตำรวจเท่าที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ตำรวจมักจะ ใช้ พระเดช มากกว่าพระคุณ และตรงนี้เองที่กำลังกลายเป็นหนามแหลมที่มแทงภาพพจน์ของข้าราชการ ตำรวจ และสำนักงานตำรวจ แห่งชาติโดยส่วนรวมอยู่ตลอดเวลา ยิ่งยุคประชาธิปไตยเช่นในปัจจุบันด้วยการตรวจสอบจากประชาชนย่อมจะต้องมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ตำรวจไม่สามารถที่จะ ใช้พระเดชได้ตลอดเวลา และไม่สามารถจะปกปิดสิ่งที่ไม่ดีงามหรือสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้รอดพ้นจากสายตาของประชาชนได้อีกต่อไป ” นอกจากนั้น ท่านยังได้กล่าวถึงเรื่องที่ว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะต้องเร่งพัฒนาและยกระดับ “ คุณภาพกับคุณธรรม ” ให้เกิดกับข้าราชการตำรวจโดยส่วนรวมอย่าง

รีบเร่ง เนื่องจากคุณภาพกับคุณธรรมในปัจจุบันของตำรวจในมุมมองของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีนั้น ยังต่ำอยู่ (ไพรัช พงศ์เจริญ, 2540 : 16-20)

หนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันที่ 2 สิงหาคม พ.ศ. 2543 ซึ่งมีหัวข้อข่าว “ไล่ออก ร.ต.อ.-ส.ต.ต. นอกแถว 10 นาย” ใจความสำคัญคือ เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 พล.ต.ต. พิทยา เจริญพานิช รองผู้บัญชาการตำรวจนครบาล (รอง ผบช.น.) ประธานคณะกรรมการพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยเปิดเผยว่าในเดือนนี้มีการลงโทษตำรวจที่กระทำความผิดทั้งหมด 10 ราย โดยไล่ออก 7 ราย ให้ออก 2 ราย และกักขัง 1 ราย ซึ่งมาจากสาเหตุต่าง ๆ คือ ละทิ้งหน้าที่ติดต่อกันเกิน 15 วัน ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ทำร้ายร่างกาย ยิงปืนใน ที่สาธารณะ ฆ่าผู้อื่น ร่วมกันฆ่าผู้อื่น ร่วมกันจำหน่ายยาบ้า ประพฤติตัวไม่เหมาะสม สนับสนุนผู้อื่นกระทำความผิด แจ้งความเท็จ ปลอมและใช้เอกสารราชการ และประพฤติดนินไม่ เกรงครัดต่อมารยาทระเบียบแบบแผนตำรวจ (มติชน, ฉบับวันที่ 2 สิงหาคม 2543 : 21) ซึ่งจะเห็นได้ว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของการกระทำผิดดังกล่าวมา ก็คือ การที่บุคคลนั้นขาดซึ่งจริยธรรมนั่นเอง

ถึงแม้ว่าการปลูกฝังจริยธรรมจะเป็นเรื่องที่ยาก เป็นเรื่องที่ไวต่อความรู้สึกของบุคคล และเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลายาวนานก็ตาม แต่จริยธรรมกับตำรวจก็เป็นเรื่องใหญ่ และเป็นหัวใจที่แยกตำรวจให้แตกต่างจากโจร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “โจรในเครื่องแบบตำรวจ” (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2533 : 34) ปัญหาการขาดจริยธรรมที่เกิดขึ้นนั้น เนื่องจากบุคคลขาดจริยธรรมที่สำคัญในการดำเนินชีวิตที่เรียกว่าระเบียบวินัยในตนเอง หัตยา สารสิทธิ์ (2541: 2) ได้กล่าวไว้ว่า ระเบียบวินัยจะสามารถควบคุมพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์ที่แสดงออกมา และที่นึกคิดอยู่ในจิตใจ ให้ถือปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม ตามที่สังคมยอมรับซึ่งจะนำสันติสุขมาสู่สังคมในที่สุด

พล แสงสว่าง (ม.ป.ป. : 1) ได้กล่าวไว้ว่า “วินัยจะทำให้มนุษย์มีคุณภาพ วินัยเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้สังคมมีระเบียบอยู่กันอย่างสงบสุข วินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องการของทุกสังคมทุกประเทศชาติในโลก” หากคนในสังคมมีระเบียบวินัย การขาดจริยธรรมตัวอื่น ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะบุคคลที่มีระเบียบวินัยในตนเองจะสามารถควบคุมตนเองให้กระทำการต่าง ๆ โดยคำนึงถึงส่วนรวมเป็นสำคัญ การมีวินัยในตนเองจะเป็นหัวใจของการพัฒนา จริยธรรมด้านอื่น ๆ อีกหลายประการ ดังที่ สมพร หลิมเจริญ (2537: 24) ได้กล่าวว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองนั้น จะประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญ คือ มีความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความตั้งใจ ความเป็นผู้นำ ความตรงต่อเวลา ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน และ ความมีระเบียบ จะเห็นว่าหากความมีวินัยในตนเอง มีอยู่ในจิตใจข้าราชการตำรวจทุกคนอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ภาพพจน์ในทางเสื่อมเสียของตำรวจไทยคงไม่ปรากฏให้เห็นอีกต่อไป และการที่จะรู้ได้ว่าข้าราชการตำรวจคนใดมีวินัยในตนเองหรือไม่ นั้น สามารถทราบได้โดยการวัดด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรม การวัดด้วยแบบวัดความมีวินัยในตนเอง

เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองนั้นโดยขั้นตอนการสร้างได้มีการหาคุณภาพของแบบวัดอย่างครบถ้วนทำให้การวัดแต่ละครั้งเกิดความแน่นอนถึงผลที่จะได้รับ ประกอบกับการวัดด้วยแบบวัดนั้นสะดวกและใช้เวลาน้อยกว่าการวัดโดยวิธีการสังเกตพฤติกรรมมาก ด้วยความตระหนักในเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองของข้าราชการตำรวจในจังหวัดปัตตานี โดยครอบคลุมความมีวินัยในตนเองทั้ง 5 ด้านต่อไปนี้เป็นคือ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความอดทน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้ประโยชน์จากแบบวัดความมีวินัยในตนเอง สามารถนำผลการสอบวัดที่ได้เป็นแนวทางกำหนดทิศทางการพัฒนาจริยธรรมคุณธรรมของตำรวจ เพื่อให้บุคลากรเหล่านี้เป็นตำรวจที่ดี เป็นที่ต้องการของประชาชนและสังคมตามคำกล่าวของตำรวจที่ว่า “เราอยู่ไหน ประชาอันใจทั่วกัน”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ

1. สร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองของข้าราชการตำรวจในจังหวัดปัตตานี
2. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนสอบจากแบบวัดความมีวินัยในตนเอง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีประโยชน์คือ

1. จะได้แบบวัดความมีวินัยในตนเอง และเกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนสอบจากแบบวัดความมีวินัยในตนเอง สำหรับแปลความหมายคะแนนจากแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ของข้าราชการตำรวจในจังหวัดปัตตานี
2. ใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดจริยธรรมในด้านอื่นๆ ของข้าราชการตำรวจหรือบุคคลของสถาบันหรือหน่วยงานต่าง ๆ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองของข้าราชการตำรวจ จังหวัดปัตตานี มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้าราชการตำรวจ จังหวัดปัตตานี สังกัดตำรวจภูธรจังหวัดปัตตานี ของสถานีตำรวจ 15 หน่วยงาน ในปี พ.ศ. 2544 มีจำนวน ข้าราชการตำรวจรวมทั้งสิ้น 1,886 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นข้าราชการตำรวจจังหวัดปัตตานี สังกัดตำรวจภูธรจังหวัดปัตตานี ของสถานีตำรวจ 15 หน่วยงาน ในปี พ.ศ. 2544 จำนวนทั้งสิ้น 1,151 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. จริยธรรม หมายถึง สิ่งดีงามที่สมาชิกในสังคมควรประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความดี ความถูกต้องในสังคม อันจะนำความสงบสุขร่มเย็นมาสู่สังคม

2. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การแสดงออกถึงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ หรือดเว้นการแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือค่านิยมของสังคม

3. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเองเป็นอุปสรรค ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังไว้ ซึ่งลักษณะพฤติกรรมของผู้มีวินัยในตนเองประกอบด้วย ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความอดทน

4. แบบวัดความมีวินัยในตนเอง หมายถึง แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดตามนิยามความมีวินัยในตนเอง 5 ด้าน คือด้านความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความอดทน มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

5. แบบประเมินความมีวินัยในตนเอง หมายถึง แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับใช้ประเมินระดับความมีวินัยในตนเองของข้าราชการตำรวจ โดยผู้บังคับบัญชาของ ข้าราชการตำรวจของแต่ละหน่วยงาน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) ของ “แบบวัดความมีวินัยในตนเอง” ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยความมีวินัยในตนเอง 5 ด้าน คือ ด้านความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความอดทน

6. ตำรวจ หมายถึง ข้าราชการหรือลูกจ้างที่ทำหน้าที่อยู่ในสายปฏิบัติการ สังกัดกองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดปัตตานี มีหน้าที่ในการให้การรักษาความสงบเรียบร้อยในชีวิตและ

ทรัพย์สินของประชาชน ป้องกันไม่ให้มีเหตุร้ายใด ๆ เกิดขึ้น และให้บริการในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชนเพื่อให้ประชาชนดำรงชีวิตอยู่ด้วยความผาสุก

7. ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความภักดี ซื่อตรงไม่คดโกง ไม่หลอกลวง มีใจบริสุทธิ์ รักเกียรติยศชื่อเสียง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ซ่อนเงื่อนงำไว้ในใจ พูดจริง เชื่อถือไว้ใจได้ เมื่อผิดก็ยอมรับผิด ไม่ซัดทอดให้ร้ายผู้อื่น ไม่หลอกลวงตนเอง ละอายเกรงกลัวต่อการกระทำผิด มั่นคงต่อการกระทำความดี

8. ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงาน มีความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร ไม่ย่อท้อ ละเอียครอบคอบ ตรงต่อเวลา รู้จักวางแผน ติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไปทั้งในด้านที่เป็นผลดี และผลเสีย โดยแสดงออกในรูปการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังอย่างมีจุดหมาย

9. ความเป็นผู้นำ หมายถึง บุคคลที่สามารถชักจูงให้คนอื่นปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ ทำให้ผู้ตามมีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถคลี่คลายความตึงเครียด สามารถนำกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายได้ เป็นอำนาจการกระทำ พฤติกรรม ความเชื่อ และความรู้สึกร่วมกันของบุคคลหนึ่งในระบบสังคมที่มีต่ออีกบุคคลหนึ่ง โดยผู้ถูกกระทำเต็มใจยอมรับอิทธิพลนั้น หรือเป็นกระบวนการที่บุคคลที่มีความคิดริเริ่ม ช่วยกลุ่มให้บรรลุวัตถุประสงค์

10. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจหรือมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าจะกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ไม่กังวลใจ และมีเหตุผล รวมทั้งสามารถตัดสินใจได้อย่างฉับพลัน จิตใจไม่รวนเร ไม่ยอมจำนนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยสิ้นเชิงทีเดียว สามารถชักจูงให้บุคคลอื่นมีความเชื่อมั่นตามได้ และเชื่อว่าการที่ประสบความสำเร็จได้ตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้เป็นผลมาจากความสามารถ ทักษะ หรือการกระทำของตนเอง

11. ความอดทน หมายถึง ลักษณะของการแสดงออกซึ่งความขยันหมั่นเพียร หรือมีความวิริยะอุตสาหะในการทำงานมีความพร้อมเพรียงในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ และอาสาทำงานเพื่อส่วนรวม รวมถึงความสามารถของร่างกาย ความคิด และจิตใจ ที่จะทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเข้มแข็ง หนักแน่น ยืนหยัดต่อสู้กับการกระทบกระทั่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ยืนหยัดต่อความเจ็บปวด ความทุกข์ยากในการทำงาน ความเจ็บป่วย ความเจ็บใจ โลกยะ โทสะ โมหะ คำพูดเสียดสีถากถาง ทุกขเวทนาต่าง ๆ และสามารถเอาชนะจิตใจตนเองได้

12. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดโดยที่ข้อความ แต่ละข้อสามารถวัดความมีวินัยในตนเอง ได้สอดคล้องกัน ซึ่งคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

13. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ซึ่งหาได้โดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) หมายถึง คุณสมบัตินี้แบบวัดสามารถจำแนกกลุ่มของผู้ตอบออกเป็นกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงกับผู้ที่มีวินัยในตนเองต่ำ ได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง โดยการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบวัดความมีวินัย ในตนเองของกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงกับกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองต่ำ โดยใช้การทดสอบที (t-test) ซึ่งความมีวินัยในตนเองสูงหรือต่ำนั้นได้รับการบ่งชี้สถานภาพจริง (True Status) โดยคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความมีวินัยในตนเองแบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของ กลุ่มตัวอย่าง

14. อำนาจจำแนกรายชื่อ (Discrimination) หมายถึง คุณสมบัตินี้ที่ข้อความ สามารถจำแนกกลุ่มของผู้ตอบออกเป็นกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงกับผู้ที่มีวินัยในตนเองต่ำ โดยอาศัยการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายชื่อทั้ง 2 ค่า คือคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ที่มีวินัยในตนเองต่ำ โดยใช้การ ทดสอบที (t-test) เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มตัวอย่าง

15. เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง มาตรฐานของคะแนนที่เทียบคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน ซึ่งมีไว้เพื่อบอกและเปรียบเทียบระดับความมีวินัยในตนเองของผู้สอบว่าอยู่ในระดับสูงหรือต่ำของกลุ่ม โดยแสดงลงในตารางเพื่อบอกความสัมพันธ์ของคะแนนดิบ ค่าเปอร์เซนต์ไทล์ (Percentile Rank) และคะแนนที่ปกติ (Normalized T-score)

16. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่ประเมินคุณภาพขั้นต้นของแบบวัด โดยการพิจารณาความสอดคล้องของข้อความกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม และความถูกต้องเหมาะสมของภาษา ซึ่งได้แก่ พระภิกษุชั้นเปรียญ 6 อาจารย์ผู้สอนด้านจริยธรรม ด้านจิตวิทยา ด้านวัดผลการศึกษา และด้านวิชาชีพตำรวจ

17. ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่ประเมินคุณภาพของแบบประเมินความมีวินัยในตนเอง โดยการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของภาษา และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขข้อความทั้งหมดให้มีความชัดเจนและสามารถนำไปใช้ประเมินได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งได้แก่ ข้าราชการตำรวจ จำนวน 3 คน